



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **Ing. J. S.**, zast. Mgr. Ing. Josefem Cardou, advokátem, se sídlem Jakubské náměstí 109/1 Brno, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 22. 8. 2018, č. j. 65 A 49/2017 – 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2017, č. j. SPU 125993/2017, ve věci pozemkových úprav.

[2] V žalobě stěžovatel namítal, že žalovaný neodstranil vady předchozího řízení vytýkané krajským soudem a nadále absentují skutková zjištění o důvodnosti řízení o pozemkové úpravě v režimu § 14 odst. 2 zákona č. 139/2002 Sb. o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech; dále, že pozemky dotčené pozemkovou úpravou byly zabrány v roce 1948 pro účely obrany státu na stavbu vojenského letiště. Podle § 35 odst. 1, 5 a § 37 odst. 3 zákona č. 47/1948 Sb., scelovací zákon, nemovitosti sloužící obraně státu byly ze scelování vyloučeny, proto pozemky v areálu výstavby letiště nebyly ve scelovacím obvodu. Tyto pozemky za předpokladu, že by scelování probíhalo podle zákona, nemohly být předmětem scelování. Stát tyto pozemky mohl získat jedině vykoupením nebo vyvlastněním, nikoli scelením. Dle výkladu správního orgánu stát vstoupil do scelování bez pozemků a ve scelování bezplatně získal 500 ha pozemků pod vojenským letištěm.

[3] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. Svůj závěr odůvodnil zjištěními ze správního spisu, na základě kterých dospěl k závěru, že podklady, které žalovaný

v řízení shromáždil, jednoznačně prokazují, že scelovací řízení probíhalo v k. ú. Přerov i po nabytí účinnosti zákona č. 47/1948 Sb., tedy po 14. 5. 1948. Skutečnost, že žalovaný nemá k dispozici rozhodnutí o zahájení scelovacího řízení podle tohoto zákona, nemůže být, i s ohledem na významný časový odstup a množství listin, svědčících pro vedení a neskončení scelovacího řízení po nabytí účinnosti zákona č. 47/1948 Sb., důvodem pro závěr opačný. Pro tento závěr svědčí rovněž skutečnost, že od r. 1954 je v katastru nemovitostí pro k. ú. Přerov veden stav pozemkové držby, který vychází z návrhu scelovacího plánu pořízeného v letech 1948 - 1954. Vlastnické právo k předmětným pozemkům v k. ú. Přerov bylo do katastru nemovitostí zapsáno v souladu s § 14 odst. 2 pozemkového zákona na základě návrhu scelení v r. 1954, který byl pořízen v rámci scelovacího řízení, tj. u pozemků vedených ve shodě se scelovacím plánem bylo potvrzeno vlastnictví, pozemky, u kterých tato shoda nebyla potvrzena, jsou vedeny jako nevykryté nároky ze scelení a vlastníkům je za tyto pozemky přiznána náhrada dle § 14 odst. 5 pozemkového zákona a vlastníci takových pozemků jsou účastníky řízení v pozemkové úpravě na dokončení scelení v k. ú. Přerov (což je i případ stěžovatele). Krajský soud konstatoval, že to, zda bylo scelovací řízení tehdy zahájeno zákonně či nikoli, nemůže být předmětem přezkumu v tomto řízení, podstatné pro posouzení věci je, že veškeré zjištěné skutečnosti svědčí o tom, že scelovací řízení bylo vedeno, což prokazují popsání úkonů ve scelovacím řízení, které byly prokazatelně prováděny až do 70. let 20. století. Krajský soud na podporu svého názoru odkázal rovněž na nález Ústavního soudu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97, jímž Ústavní soud zamítl poslanecký návrh na zrušení § 9b až 9h zákona č. 284/1991 Sb., a v němž byl popsán historický vývoj pozemkových úprav. Krajský soud dospěl k závěru, že scelovací řízení podle zákona č. 47/1948 Sb. pro dotčené území probíhalo a nebylo dokončeno, a jsou tak splněny podmínky pro vedení pozemkových úprav stanovené v § 14 odst. 1 pozemkového zákona, podle něhož předmětem pozemkových úprav v katastrálních územích s nedokončeným scelovacím řízením jsou všechny pozemky nacházející se v katastrálním území, ve kterém nebylo dokončeno scelovací řízení podle dříve platných předpisů, bez ohledu na dosavadní způsob jejich využití a existující vlastnické a užívací vztahy k nim. Dále konstatoval, že v řízení o přezkumu rozhodnutí žalovaného nemůže přezkoumávat zákonnost průběhu původního scelovacího řízení, které probíhalo podle zákona č. 47/1948 Sb., tedy ani to, zda do něj byly zahrnuty předmětné pozemky v souladu s tímto zákonem či nikoli.

[4] V kasační stížnosti stěžovatel opětovně poukazuje na to, že žalovaný neodstranil vady předchozího řízení vytýkané Krajským soudem v Ostravě v rozsudku č. j. 22 A 46/2012 – 72, ze dne 27. 8. 2014, a že absentují skutková zjištění o důvodnosti řízení o pozemkové úpravě v režimu § 14 odst. 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úradech. Uvedl že spisový materiál neobsahuje nic, co by nasvědčovalo zahájení scelovacího řízení po nabytí účinnosti zákona č. 47/1948 Sb.. Nic z toho nebylo prokázáno ani v souvisejícím řízení před civilními soudy.

[5] Stěžovatel uvádí (stejně jako tvrdil již v odvolání a poté v žalobě), že otázkou, zda v k. ú. Přerov proběhlo scelovací řízení, se zabýval i Okresní soud v Přerově v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Přerov ze dne 26. 8. 2004, zn. PÚ 202.1-2588/04 ji, PÚ 4568/62-1, vedeném pod sp. zn. 9 C 457/2004, jehož byl stěžovatel účastníkem jako žalobce. V odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Přerově č. j. 9 C 457/2004-382, ze dne 1. 10. 2012 se m. j. uvádí, že již z výpovědí svědků vyplývá, že žádné doklady o řádném dokončení scelovacího řízení podle zák. č. 171/1940 Sb. nejsou k dispozici a rovněž neexistuje žádný podklad pro závěr o tom, že proběhlo a

pokračování

vůbec bylo zahájeno řádné scelovací podle zákona č. 47/1948 Sb., scelovací zákon. Uvádí závěry okresního soudu, z nichž se podává, že je zřejmé, že všechny instituce vycházely z podkladů, které vznikly zřejmě ještě na základě původního řízení zahájeného podle zákona č. 171/1940 Sb.; toto řízení bylo zahájeno 11. 3. 1948 a nebylo prokázáno, že by do 14. 5. 1948 dospělo do stadia odhadního řízení; naopak z důkazů, které byly v řízení provedeny, vyplývá, že nebylo s největší pravděpodobností ani možné, aby v tak krátkém časovém úseku mohlo scelovací řízení dospět do tohoto stadia. Proto bylo novým zákonem dosud zahájené scelovací řízení zrušeno a bylo třeba řízení provést podle nového zákona od počátku, tedy zejména ho řádně zahájit. Že bylo řízení řádně zahájeno podle zákona č. 47/1948 Sb., nebylo v řízení prokázáno.

[6] Stěžovatel tvrdí, že podle rozsudku Okresního soudu v Přerově, jakož i dle odůvodnění předchozího rozsudku Krajského soudu v Ostravě oba soudy dospěly ke shodnému závěru, že scelovací řízení v k. ú. Přerov zahájené 11. 3. 1948 podle vládního nařízení č. 171/1940 Sb. nedospělo ke dni účinnosti zákona č. 47/1948 Sb., tj. ke dni 14. 5. 1948 do fáze ukončení odhadního řízení a bylo tedy na základě tohoto zákona zrušeno a scelovací řízení podle zákona č. 47/1948 Sb. nebylo zahájeno zejména pro absenci vyhlášení rozhodnutí o zahájení pozemkové úpravy v Úředním listě II. Úřední listy z tohoto období existují a neměl by být problém takový Úřední list v řízení k důkazu předložit. Stěžovatel na základě uvedeného je nadále přesvědčen, že scelovací řízení v k. ú. Přerov neproběhlo.

[7] Podle odůvodnění napadeného rozsudku však krajský soud dospěl k závěrům zcela opačným, které nemají oporu v provedeném dokazování a spočívají na nesprávném posouzení právní otázky soudem. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že podklady, které žalovaný v řízení shromáždil, jednoznačně prokazují, že scelovací řízení probíhalo v k. ú. Přerov i po nabytí účinnosti zákona č. 47/1948 Sb., tedy po 14. 5. 1948; skutečnost, že žalovaný nemá k dispozici rozhodnutí o zahájení scelovacího řízení podle tohoto zákona, dle soudu nemůže být, i s ohledem na významný časový odstup a množství listin svědčících pro vedení a neskončení scelovacího řízení po nabytí účinnosti zákona č. 47/1948 Sb., důvodem pro závěr opačný. Dle krajského soudu, to, zda bylo scelovací řízení tehdy zahájeno zákonně či nikoliv, nemůže být předmětem přezkumu v tomto řízení, podstatné pro posouzení věci je, že veškeré zjištěné skutečnosti svědčí o tom, že scelovací řízení bylo vedeno, neboť úkony ve scelovacím řízení byly prokazatelně prováděny až do 70. let 20. století. V této souvislosti dle stěžovatele soud přehlíží, že vládním nařízením č. 47/1955 Sb. došlo ke zrušení scelovacího zákona a tím byla všechna neukončená scelovací řízení fakticky přerušena a právní vztahy k pozemkům dotčeným nedokončeným scelovacím řízením byly ponechány v tom stavu, v jakém byly. Dle stěžovatele krajský soud měl přezkoumat zákonnost scelovacího řízení v k. ú. Přerov.

[8] K závěru krajského soudu, že nemůže v tomto řízení přezkoumávat zákonnost průběhu původního scelovacího řízení, které probíhalo podle zákona č. 47/1948 Sb., tedy ani to, zda do něj byly zahrnuty předmětné pozemky v souladu s tímto zákonem či nikoliv, stěžovatel uvádí, že důkazní situace svědčí právnímu názoru Krajského soudu v Ostravě a Okresního soudu v Přerově, tedy že scelovací řízení v k. ú. Přerov neproběhlo. Kromě této skutečnosti nelze přehlédnout, že pozemky dotčené pozemkovou úpravou byly zabráný v roce 1948 pro účely obrany státu na stavbu vojenského letiště. Podle § 35 odst. 1, 5 a § 37 odst. 3 zákona č. 47/1948 Sb. nemovitosti sloužící obraně státu byly ze

scelování vyloučeny, proto pozemky v areálu výstavby letiště nebyly ve scelovacím obvodu. Tyto pozemky, za předpokladu, že by scelování probíhalo podle zákona, nemohly být předmětem scelování. Stát tyto pozemky mohl získat jediné vykoupením nebo vyvlastněním a nikoliv scelením. K tomu také ve skutečnosti došlo, když cca 27 ha bylo vykoupeno trhovou smlouvou ze dne 18. 5. 1950 a u ostatních pozemků bylo zahájeno vyvlastňovací řízení, které probíhalo podle zákona č. 63/1935 Sb. o vyvlastnění k účelům obrany státu i po roce 1948, ale nebylo dokončeno. Tyto pozemky tak přešly na stát bez právního důvodu.

[9] S ohledem na shora uvedené spatřuje stěžovatel důvody pro podání kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

[11] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných; současně zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Dne 23. 1. 2012 byl rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Přerov č. j. 1420/2012-MZE-130775 schválen návrh pozemkové úpravy v dotčené části katastrálního území Přerov – území s nedokončeným scelovacím řízením. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který rozsudkem ze dne 27. 8. 2014, č. j. 22 A 46/2012 - 72, rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Přerov zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení Státnímu pozemkovému úřadu, Krajskému pozemkovému úřadu pro Olomoucký kraj, pobočka Přerov. Ke změně subjektu příslušného k rozhodnutí věci došlo od 1. 1. 2013 na základě zákona č. 503/2012 Sb. o Státním Pozemkovém úřadu. Důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem byla absence skutkových zjištění pro závěr o důvodnosti řízení o pozemkové úpravě v režimu § 9b a násl. zákona č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ve znění pozdějších předpisů; dle krajského soudu ze spisu neplyne nic, co by nasvědčovalo zahájení a průběhu scelovacího řízení po nabytí účinnosti zákona č. 47/1948 Sb.; krajský soud přímo konstatoval, že za těchto okolností skutkové závěry obsažené v napadeném správním rozhodnutí nemají oporu ve spise a absentují tak skutková zjištění pro závěr o důvodnosti řízení o pozemkové úpravě v režimu § 9b a násl. zákona č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech.

[14] Ve věci je tedy podstatné, zda došlo ze strany žalovaného k doplnění spisového materiálu o skutková zjištění tak, aby postup a následné rozhodnutí žalovaného z hlediska zákona obstálo.

[15] Nejvyšší správní soud podotýká, že od 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost nový zákon o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech č. 139/2002 Sb. (dále jen „pozemkový zákon“), podle něhož správní orgány postupovaly při rozhodování po zrušení rozhodnutí Krajským soudem v Ostravě. Ustanovení § 9b zákona č. 284/1991 Sb. nyní odpovídá § 14 pozemkového zákona, jehož odst. 1 a 2 je shodného znění jako odst. 1 a 2 § 9b zákona č. 284/1991 Sb.

pokračování

[16] K věci samé Nejvyšší správní soud pouze stručně předesílá (neboť podrobný historický popis celého průběhu řízení je obsažen ve správních rozhodnutích), že Pozemkový úřad Přerov řeší již od roku 2000 pozemkovou úpravu na dokončení scelení v k. ú. Přerov, Henčlov, Troubky nad Bečvou a částech kat. území Rokytnice u Přerova, Dluhonice a Tovačov. Povinné scelování hospodářských pozemků v uvedených katastrálních územích bylo nařízeno úřední vyhláškou Ministerstva zemědělství č. j. 68.822-IV/5-1948, ze dne 11. 3. 1948 podle vládního nařízení č. 171/1940 Sb., o scelování hospodářských pozemků a jiných úpravách pozemkové držby, z důvodu výstavby vojenského letiště u Přerova. Do scelovacího řízení byly zahrnuty pozemky původně určené k vyvlastnění, s čímž vlastníci pozemků nesouhlasili a požadovali vydání náhradních pozemků namísto peněžité náhrady. V důsledku přijetí vládního nařízení č. 47/1955 Sb., o opatření v oblasti hospodářsko-technických úprav pozemků, jímž byl mimo jiné zrušen i scelovací zákon č. 47/1948 Sb., zůstala scelovací řízení pro jednotlivá katastrální území v různém stupni rozpracovanosti nedokončena.

[17] Podle § 14 odst. 1 pozemkového zákona předmětem pozemkových úprav v katastrálních územích s nedokončeným scelovacím řízením jsou všechny pozemky nacházející se v katastrálním území, ve kterém nebylo dokončeno scelovací řízení podle dříve platných zvláštních právních předpisů (dále jen „scelování“), bez ohledu na dosavadní způsob jejich využití a existující vlastnické a užívací vztahy k nim. Do obvodu pozemkové úpravy lze zahrnout i pozemky, které nebyly dotčeny nedokončeným scelovacím řízením. Podle §14 odst. 2 cit. zákona v katastrálním území, ve kterém nebylo dokončeno scelování a katastr nemovitostí vede vlastnictví k pozemkům v souladu s návrhem scelovacího plánu, platí, že vzniklo vlastnictví k pozemkům podle tohoto návrhu.

[18] Zahájení řízení o pozemkových úpravách v území s nedokončeným scelovacím řízením bylo všem účastníkům řízení oznámeno veřejnou vyhláškou. Při projednávání návrhu o pozemkové úpravě se stěžovatel domáhal vydání rozhodnutí na základě uplatnění nároku na pozemek pozbytý ve scelení dle zákona č. 229/1991 S., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále „zákon o půdě“); rozhodnutím pozemkového úřadu mu nebyl přiznán, neboť pozemek nepřešel žádným ze způsobů zákonem předvídaných na stát, stěžovatel byl odkázán se svým nárokem na řízení o pozemkové úpravě na dokončení scelení, kde je za původní pozemek ze scelení navržena náhrada o stejné výměře; proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu k Okresnímu soudu v Přerově, a následně ji doplnil ještě návrhem na určení vlastnictví k pozemku p. č. X k. ú. Přerov. Řízení o pozemkové úpravě tak od roku 2005 bylo z důvodu soudního řízení vedeného stěžovatelem přerušeno. Okresní soud rozsudkem ze dne 11. 6. 2008 vydání pozemku p. č. X k. ú. Přerov zamítl, tento rozsudek byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 3. 2009 zrušen z důvodu chybného posouzení působnosti zákona o půdě; Okresní soud v Přerově vydal nový rozsudek dne 1. 10. 2012, č. j. 9 C 457/2004 - 382, v němž rozhodl, že stěžovatel není vlastníkem nemovitosti původního pozemku p. č. X před scelením; v odůvodnění soud přitom uvedl, že nebylo prokázáno, že by proběhlo scelovací řízení, protože nebyly doloženy listiny prokazující jeho zahájení. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání a dále se domáhal vlastnictví k pozemku; rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 9. 2014 bylo potvrzeno, že stěžovatel není vlastníkem pozemku. Následně Nejvyšší soud dovolání odmítl.

[19] Krajský soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti - v dopise Čs. místního komisaře IV. pro agrární operace v Olomouci ze dne 7. 9. 1948 adresovaného MNV Přerov je řešeno ve věci povinného scelování pozemků v obcích Přerov, Henčlov, Bochoř, Troubky zahájení prací a hrazení nákladů; dle zápisu sepsaného dne 14. 7. 1949 v místnosti Albanie akciového pivovaru v Přerově o jednání, jehož předmětem je rozložení půdy vykoupené ONV v Přerově v obcích Přerov, Předměstí-Přerov II, Přerov VI - Lověšice, Přerov IV - Kozlovice, Přerov III - Popovice, Přerov V - Újezdec, Bochoř, Troubky, Henčlov, Věžky a Vlkoš, podle zákona č. 45/1948 Sb. o nové pozemkové reformě v k. ú. Přerov bylo navrženo, aby se 50% půdy přidělilo čsl. státu - vojenské správě za předpokladu, že tato přidělená půda půjde k dobru resp. ke snížení ztrátového % ve scelování jediné v k. ú. Přerov, zbytek navrhuje rozdělit jednak pro město Přerov, které tuto půdu dá k dispozici scelovacímu komisaři k úhradě svých požadavků na přidělení plochy ve scelování [...]; v zápise o dokončení pozemkových úprav kat. úz. Přerov, Bochoř, Henčlov, Troubky, sepsaném na zemědělské správě rady KNV v Olomouci dne 13. 12. 1955, je uvedeno, že předmětem jednání bylo zjištění stavu prováděných pozemkových úprav na kat. úz. uvedených obcí a zajištění dokončení těchto úprav - v kat. úz. Přerov je pozemková úprava provedena, provedeno nové měření, vyhotoven včetně všech map, chybí provést zaknihování. Knihovní pořádek nelze provést vzhledem k tomu, že jednak nebyly splněny všechny náležitosti, jak je vyžadoval scelovací zákon č. 47 z r. 1948 Sb. a jednak proto, že na k. ú. obce Přerov nacházejí se pozemky účastníků z Bochoře, kde scelovací řízení nebylo skončeno; podle zápisu sepsaného v kanceláři posádkové správy 55 Přerov ze dne 19. 9. 1956 bylo řešeno nucené scelovací řízení v Bochoři a uplatněn požadavek na vyčlenění pozemků soukromých zemědělců z letištní plochy v rámci scelovacího řízení; v opisu Rady místního a národního výboru Bochoř, okres Přerov, ze dne 9. 11. 1957 adresovaného Krajské voj. ubyt. a staveb. správě je uvedeno, že Rada MNV v Bochoři projednala přípis ze dne 23. 10. 1957 a usnesla se, že netrvá na dokončení scelovacího řízení; v technické zprávě o vypracování projektu pozemkové úpravy z důvodu obecního zájmu v Bochoři, okres Přerov, ze dne 16. 6. 1958 je uvedeno, že v obcích Bochoř, Henčlov, Přerov, Troubky, okr. Přerov bylo v roce 1948 zahájeno povinné scelování za účelem získání potřebných pozemků pro účely obrany státu. Z těchto obcí byla obec Bochoř již scelená, ostatní nesceleny. Povinné scelování bylo však v r. 1950 v obci Bochoř přerušeno a to v důsledku založení JZD a provedení HTÚP. [...] V polovině r. 1956 rozhodnuto přerušené scelovací řízení v Bochoři podle nynějších platných předpisů - vlád. nař. č. 47/1955 Sb. - z úřední moci dokončiti. [...] Po vyhotovení příslušného scelovacího elaborátu má být rozhodnuto o dalším postupu při řešení majetkoprávních vztahů k půdě ve všech čtyřech obcích, v nichž došlo k nucenému scelování; v zápisu o poradě svolané na den 13. 5. 1971 u tajemníka ONV v Přerově za účelem ujasnění postupu při určování vlastnických vztahů k pozemkům pojatých do scelovacího řízení podle zákona č. 47/48 Sb., je uvedeno, že podnětem jednání byly stížnosti z řad občanů, zejména v obci Henčlov na neujasněné vlastnické poměry pozemků, které byly předmětem scelovacího řízení, nejdříve podle vl. nař. č. 171/40 Sb., později podle zákona č. 47/1948 Sb. Uvedená scelovací řízení nebyla v několika obcích technicky dokončena a ve všech v úvahu přicházejících obcích nebyla dokončena po stránce majetkoprávní. [...] Účastníci jednání se shodli na názoru, že při posuzování stávajících vlastnických vztahů k pozemkům, zejména k určeným k zástavbě, nutně vycházet ze scelovacích operátů, a to především s přihlédnutím k § 60 zák. 47/48 Sb. o odevzdání náhradních pozemků do zatímního užívání. To znamená, že užívací vztahy k pozemkům takto vzniklé budou ze strany střediska geodezie, státního notářství, prokuratury i ONV považovány za vztahy vlastnické.

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu v tom, že podklady, které žalovaný v řízení shromáždil, a které jsou obsahem obsáhlého správního spisu, který byl soudu předložen, jednoznačně prokazují, že scelovací řízení probíhalo v k. ú. Přerov i po nabytí účinnosti zákona č. 47/1948 Sb. tedy po 14. 5. 1948. Tuto skutečnost prokazují mimo jiné doložené podklady, které se týkají prověření právních vztahů, knihovní výpisy se seznamem všech knihovních vložek, pozemkové knihy, seznam pozemnostních archů před a po scelení, parcelní protokol před a po scelení, srovnávací sestavení parcel dosavadního a nového stavu, digitalizovaná katastrální mapa po scelení, kopie původních měřičských náčrtů s údaji o vlastnicích nově navržených pozemků; dále lze odkázat na vyjádření Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního ze dne 24. 11. 2014, které je obsahem odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Lze tedy přisvědčit krajskému soudu, že žalovaný zajistil dostatek dostupných podkladů dostatečně prokazujících historický průběh scelovacího řízení. Stěžovateli proto nelze přisvědčit, že žalovaný vady vytýkané zrušujícím rozsudkem krajského soudu neodstranil.

[21] S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že samotná absence listiny o zahájení scelovacího řízení podle tohoto zákona, nemůže být, i s ohledem na významný časový odstup a množství listin svědčících pro vedení a neskončení scelovacího řízení po nabytí účinnosti zákona č. 47/1948 Sb. důvodem pro závěr o tom, že scelovací řízení nebylo vedeno, protože nebylo zahájeno, resp. není doklad o jeho zahájení. Krajský soud svůj závěr opřel rovněž o fakt, že od r. 1954 je v katastru nemovitostí pro k. ú. Přerov veden stav pozemkové držby, který vychází z návrhu scelovacího plánu pořízeného v letech 1948 - 1954.

[22] Stěžovateli především nelze přisvědčit v tom, že předchozí zrušovací rozsudek krajského soudu shodně s okresním soudem dospěl k závěru, scelovací řízení v k. ú. Přerov zahájené 11. 3. 1948 podle vládního nařízení č. 171/1940 Sb. nedospělo ke dni účinnosti zákona č. 47/1948 Sb., tj. ke dni 14. 5. 1948 do fáze ukončení odhadního řízení a bylo tedy na základě tohoto zákona zrušeno a scelovací řízení podle zákona č. 47/1948 Sb. nebylo zahájeno. Krajský soud v Ostravě zrušil rozhodnutí žalovaného pro nedostatek skutkových zjištění; tato dle názoru Nejvyššího správního soudu nyní žalovaný poskytl. V této souvislosti musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že stěžovatel v kasační stížnosti ani neuvádí, v čem konkrétně nejsou skutková zjištění učiněná krajským soudem správná či jsou nedostatečná, ale setrvává pouze na obecném tvrzení, že krajský soud nerespektoval předchozí zrušující rozsudek a dovolává se závěrů vyslovených soudem v civilním řízení. Pokud se stěžovatel odvolává na pasáže z jím uváděného rozsudku Okresního soudu v Přerově, nepřísluší jej Nejvyššímu správnímu soudu hodnotit, neboť nezná, na základě jakých podkladů a zjišťovaných skutečností soud ke svým závěrům dospěl. Před okresním soudem bylo vedeno řízení se zcela jiným předmětem - o určení vlastnictví k pozemku p. č. X k. ú. Přerov; spor se týkal restitučního řízení; stěžovatel se domáhal vlastnictví k pozemku před scelením; na uvedený pozemek uplatnila u pozemkového úřadu nárok dle zákona o půdě paní M. Š., která zemřela v roce 20002, dědicem uvedeného pozemku se stal stěžovatel; vlastnictví k pozemku nebylo stěžovateli přiznáno. Je pravdou, že v o odůvodnění soud rovněž uvedl „že nemá za prokázané, že uvedený pozemek zanikl scelením“, přitom však také uvedl, že žalovaný k tomuto tvrzení (že bylo zahájeno, resp. probíhalo scelovací řízení – pozn. NSS) nedoložil žádné důkazy; k závěru dospěl na základě výpovědi některých svědků a znaleckého posudku, který předložil stěžovatel. Již

z uvedeného vyplývá, že okresní soud vycházel rovněž z nedostatku skutkových zjištění v době svého rozhodování; přihlížel přitom k důkazům (výpovědi svědků, znalecký posudek), které nebyly nyní ve správní řízení správními orgány prováděny, a tedy ani hodnoceny. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje uvedené konstatování okresního soudu za závazně vyřešenou „předběžnou otázku“, kterou by měl být bez dalšího správní orgán, potažmo krajský soud v nyní vedeném řízení o pozemkových úpravách v území s nedokončeným scelovacím řízením zavázán.

[23] Nejvyšší správní soud shodně s žalovaným potažmo krajským soudem musí konstatovat, že správním orgánům v rámci nyní vedeného správního řízení nepřísluší posuzovat, zda bylo původní scelovací řízení vedeno v souladu s právními předpisy. V řízení o přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2017 nemůže krajský soud přezkoumávat zákonnost průběhu původního scelovacího řízení, které probíhalo podle zákona č. 47/1948 Sb., tedy ani to, zda do něj byly zahrnuty předmětné pozemky v souladu s tímto zákonem či nikoli. V nyní vedeném soudním řízení předmětem přezkumu může být pouze rozhodnutí žalovaného, ze dne 23. 3. 2017, č. j. SPU 125993/2017, ve věci pozemkových úprav.

[24] Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že ani vzhledem k neúspěchu v restitučním řízení na svých právech stěžovatel nebyl krácen; byl mu dán v rámci řízení prostor k projednání přidělení náhradního pozemku, a byl mu určen náhradní pozemek.

[25] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nepochybil, dospěl-li k závěru, že v řízení žalovaný dostatečně prokázal oprávněnost svého postupu, přezkoumatelným způsobem vyložil, k jakým skutkovým zjištěním a podkladům přihlížel, a o které důkazy svůj názor opřel. Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodné, proto kasační stížnost dle § 109 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, kterému by dle pravidla úspěchu náležela náhrada nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu